

INTEGRITY WITHIN CHRISTIAN MINISTRY. A BIBLICAL APPROACH

CONCEPTUL DE INTEGRITATE ÎN SLUJIREA CREȘTINĂ: O ABORDARE BIBLICĂ

TIMOTEI FLOAREA*

ABSTRACT. This paper approaches the concept of integrity within Christian ministry from a biblical perspective. We will first come with a definition of this concept, which in a biblical way implies the capability of being righteous and holy in all life situations. We will then go more in depth by underlying the incorruptibility and truthfulness as specific human traces in accordance with the supreme model of integrity, Jesus Christ. Secondly, we will try to provide an answer to the question “What does Christian ministry represent?”, and also offer a general perspective on biblical ministry from a Christian point of view. Lastly, the key terms related to Christian ministry will be identified in both the Old and the New Testament, as they emphasize the need for moral and spiritual integrity within Christian missions, in fulfillment of the biblical mandate of being “the light of the world” and the “salt of the earth” for our contemporary society.

KEY WORDS: integrity, ministry, righteousness, truth, holiness

Introducere

Termenul de integritate, provenit din latinescul *integer*, semnifică un întreg, ceva integrat sau complet (Greer 2012: 15). Cu timpul, însă, termenul a căpătat noi valențe. Dacă până în secolul al XV-lea sensul cel mai folosit făcea referire la faptul că gândurile, credințele, convingerile și conduita omului fac parte din viața de zi cu zi, pe la mijlocul secolului al XVI-lea conceptul de plinătate includea deja ideea că un om integru respectă în mod deliberat un cod moral/etic, integritatea referindu-se la trăsături de caracter precum onestitatea, loialitatea, dreptatea, corectitudinea și o conduită etică bazată pe valori și principii morale (Barnhart 1988: 535). Ronald Greer definește integritatea ca însemnând:

a face ce este bine când știi că asta trebuie făcut. Integritatea ne reprezintă; ea ne cere să fim credincioși vieții la care am fost chemați și vorbește despre cine suntem

* TIMOTEI FLOAREA este doctorand în teologie la Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad, România. E-mail: floarea_tymy@yahoo.com.

și când ochii celorlalți sunt ațintiți asupra noastră, și când nu ne vede nimeni.
(Greer 2012: 9)

Prin urmare, integritatea presupune mai mult decât a spune adevărul: ea presupune și a nu ne minți pe noi înșine, a fi sinceri în raport cu ceea ce suntem, a ne strădui să fim loiali zilnic conștiinței puse de Dumnezeu în noi. Integritatea implică deplinătate și autenticitate, adică să fim ceea ce Dumnezeu ne-a făcut să fim, să trăim o viață în concordanță cu convingerile și valorile noastre (Greer 2012: 17). După Collin Brown, etica (de la grecescul *ethos*) și integritatea morală reprezintă „știința care întreabă „ce este bine?” și „ce este rău?” și are a face cu respectarea unor principii și valori morale“ (Brown 1986: 56). Așadar, etica comportă o coordonată teoretică ce studiază valorile, precum și condiția umană din perspectiva principiilor morale, cu rolul lor în viața cotidiană. Ea cuprinde un ansamblu de legi de conduită dintr-o anumită societate, pe baza ei putând fi demarate, de pildă, studii teoretice care reglementează viața practică. Etica ne conferă acele instrumente utile emiterii de judecăți morale asupra unui fapt, unui comportament, unei conduite sau situații anume ale uneia sau mai multor persoane dintr-un cadru social dat (Jugaru 2015: 27).

Nivele de integritate

Pentru o mai bună înțelegere a conceptului de integritate morală și spirituală, Lawrence Kohlberg propune un model care descrie câteva niveluri de motivație morală. Astfel, nivelul 1 se referă la faptul că ființa umană poate face un lucru bun în scop egocentric (căutând binele personal, în sensul că poate evita o pedeapsă sau poate primi o recompensă prin acțiunile sale); nivelul 2 vizează faptul că motivația săvârșirii binelui este dată doar de dorința de a respecta niște reguli sau convenții sociale impuse de o autoritate ca standard universal-valabil într-o anumită comunitate; nivelul 3 este cel mai înalt nivel și presupune nu doar înțelegerea unor reguli sociale, ci și validarea, asumarea și promovarea principiilor și valorilor din spatele lor. La acest nivel, ființa umană alege binele nu din interes personal sau din dorința ambiguă de a se conforma unor practici sau convenții sociale, ci din convingere chibzuită și fermă față de principiile și valorile asumate (Kohlberg 1987: 283).

Din perspectivă creștină, etica și integritatea morală sunt percepute ca încercare de aliniere a naturii umane limitate și imperfecte la voința desăvârșită a lui Dumnezeu. Modelul suprem de etică și integritate spirituală se găsește în Cristos, atât prin viața imaculată pe care a trăit-o, cât și prin conduita ireproșabilă manifestată în relațiile inter-umane.

Toți creștinii, indiferent de umbrela religioasă sub care se adăpostesc, recunosc rolul crucial al Duhului Sfânt în acordarea de puteri spirituale și în motivarea la trăirea unei vieți conforme voinței divine. Analizând minuțios

epistolele pauline, Gordon Fee arăta că în spatele integrității trăite după standardul lui Dumnezeu trebuie să fie prezența continuă a Duhului Sfânt, și lansa astfel o paradigmă de lucru în ce privește etica și integritatea creștină: (1) scopul sau fundamentul eticii și integrității creștine este gloria lui Dumnezeu: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.“ (1 Corinteni 10:31); (2) modelul unei astfel de etici este Fiul lui Dumnezeu: „Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Cristos, totuși n-aveți mai mulți părinți, pentru că eu v-am născut în Cristos Isus, prin Evanghelie. De aceea vă rog să călcați pe urmele mele. Pentru aceasta vi l-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Cristos și de felul cum îi învăț eu pe oameni pretutindeni, în toate bisericile“ (1 Corinteni 4:15-17); (3) principiul este dragostea, întrucât ea este esența Dumnezeirii: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți“ (1 Corinteni 14:1) și: „Cine nu iubește, nu l-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste“ (1 Ioan 4:8); (4) puterea este Duhul lui Dumnezeu, care ne asigură forța și resursele spirituale pentru a birui ispitele în toate formele lor, astfel încât să rămânem integri față de preceptele Sfintei Scripturi (Fee 2010: 126). Pentru a reuși să atingem standardul integrității cerute de Dumnezeu, avem nevoie stringentă de implicarea Duhului Sfânt în viața noastră. Recunoaștem că natura umană este pervertită, iar pentru a fi izbăviți de condiția de oameni slabi, corupți și răi, Duhul Sfânt joacă rolul crucial în regenerarea noastră spirituală și în motivarea de a fi asemenea chipului lui Dumnezeu: „Nici o datorie nu poate fi împlinită cu adevărat decât dacă are ca sursă și putere motivațională conștiința răscumpărării prin Cristos și a regenerării prin Duhul Sfânt. Orice altă etică nu este decât o etică naturală, aflată sub influențe străine“ (Keyser 1926: 237).

Carl Henry vorbește extensiv despre influența creștinismului în societate, despre datoria creștinului de a fi „lumina lumii“ și „sarea pământului“, întrucât poate aduce soluții viabile înspre recuperarea morală și spirituală a celorlalți. Astfel, arată el, „creștinismul este singura forță morală care-i poate ridica pe oamenii falimentari din punct de vedere etic și poate aduce societatea coruptă la un nivel superior“ (Henry 2004: 507). Din perspectivă biblică, integritatea slujitorilor comportă virtuți esențiale precum dreptatea/onestitatea, sfințenia și adevărul. În cele ce urmează vom prezenta aceste virtuți în lumina Scripturii, pentru a înțelege mai clar conceptul de integritate.

Dreptatea ocupă o poziție centrală când vorbim despre integritate, etică, morală. Societatea umană poate funcționa ordonat, sigur și armonios doar în măsura în care se raportează corect la principiile etice primare. Nu putem vorbi despre integritate umană, și mai cu seamă despre integritatea unui

slujitor al lui Dumnezeu, în absența manifestării dreptății. Altfel spus, un slujitor nu poate fi numit integru decât în măsura în care aplică principiile dreptății. Implicit, un slujitor integru este drept în toate deciziile și acțiunile pe care le întreprinde. În absența dreptății, temeliile societății, familiei și bisericii se dezintegrează: „Domnul împărățește! Să se veselească pământul și să se bucure ostroavele cele multe! Norii și negura Îl înconjoară, dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Său de domnie“ (Psalmul 97:1, 2). Pentru poporul evreu, dreptatea nu reprezenta un concept abstract sau filosofic, ci unul esențialmente teologic, fiind înrădăcinat în caracterul lui Dumnezeu. Dreptatea ca formă a integrității poporului față de Dumnezeu se impunea tocmai datorită relației de legământ pe care poporul Israel o avea cu Dumnezeul Suveran (Wright 2019: 257).

Slujitorul lui Dumnezeu își va dovedi integritatea după modul în care se raportează și aplică principiului dreptății în relație cu propria rațiune, cu propria viață și cu semenii. Un slujitor credincios trebuie să-și însușească chipul și asemănarea lui Dumnezeu, iar una dintre caracteristicile naturii divine este tocmai dreptatea: „El iubește dreptatea și judecata, îndurarea Domnului umple pământul“ (Psalmul 33:5). Această hendiadă biblică, dreptatea și judecata, conține doi termeni profund relaționali care, analizați în limba ebraică, provin din rădăcinile *sedeq* și *šedaqa* (ce vizează principiul abstract de dreptate, iar *šaddiq* actul dreptății în sine), dar și din radicalul *sapaq* (ce vizează orice fel de act judiciar). Ea semnifică, de fapt, un comportament drept în raport cu un standard etic acceptat de comunitate (Wright 2019: 258, 259).

Așadar, pentru că natura lui Dumnezeu implică onestitate, corectitudine, dreptate, Dumnezeu pretinde ca și slujitorii Săi să fie, la rândul lor, drepti în relație cu Dumnezeu, cu ei înșiși, dar și cu semenii lor, mai ales cu cei nevoiași, bolnavi, suferinzi, orfani sau săraci. În Vechiul Testament li se cerea să aplice dreptatea (vezi judecătorii în Deuteronom 16:18-20; regii în Psalmul 72:1; cei ce vor să ajungă pe Muntele Sfânt în Psalmul 15:1-2): „Ți s-a arătat omule, ce este bine, și ce altceva cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești îndurarea și să umbli smerit cu Dumnezeul tău“ (Mica 6:8).

O a doua virtute în care este înglobat conceptul de integritate este sfințenia slujitorului lui Dumnezeu. Termenul ebraic pentru *sfânt* derivă din cuvântul ebraic *qadosh*, care înseamnă *pus deoparte* pentru Dumnezeu. Dacă în Vechiul Testament, poporul Israel a fost pus deoparte ca popor al lui Dumnezeu, căruia i-a dat Legea și poruncile ce-l diferenția de celelalte popoare păgâne, astfel încât să fie reflectat caracterul lui Dumnezeu în închinarea, relațiile sociale și instituțiile statului evreu, în Noul Testament sfințenia trebuie înțeleasă ca fiind o lucrare a harului, pe care o face Duhul Sfânt prin jertfa Mântuitorului Cristos în viața fiecărui credincios, dar și conformarea și consecvența slujitorului în ce privește principiile și valorile

Sfintei Scripturi: „De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Cristos. Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră“ (1 Petru 1:13-15).

A treia virtute-cheie pentru definirea conceptului de integritate este trăirea și proclamarea adevărului în toate situațiile pe care le traversează slujitorul, indiferent de prețul de plătit. Slujitorul integru trebuie să susțină adevărul în toate conjuncturile vieții. Termenul de *adevăr* în ebraică înseamnă, de fapt, a fi stabil, ferm, credincios, este opusul falsității și denotă credibilitate. Henri Blocher rezumă conceptul astfel:

Când un cuvânt arată că faptele sunt cunoscute – fie că sunt fapte viitoare, din prezent sau din trecut – el nu prezintă credibilitate decât dacă corespunde acelor fapte, dacă are corespondent valid pentru celălalt așa cum are pentru mine, având în vedere că se bazează pe cuvântul meu, deci mă obligă. (Kaiser 2018: 276, 277)

Standardul adevărului este, întâi de toate, Dumnezeu Însuși (Isaia 65:16), întrucât El este „Dumnezeul adevărului“, iar vorbirea Sa este adevăr: „Acum, Doamne Dumnezeule, Tu ești Dumnezeu și cuvintele Tale sunt adevăr“ (2 Samuel 7:28). Scriptura condamnă în mod vehement minciuna, considerând-o o urâciune înaintea Domnului: „Șase lucruri urâște Domnul și chiar șapte Îi sunt urâte: ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați“ (Proverbe 6:16-19). Ezekiel Hopkins urmează definiția lui Augustin și arată că

minciuna... este rostirea voluntară a intenției de a înșela. O minciună trebuie să aibă trei ingrediente pentru a fi calificată drept neadevăr: să fie rostit un neadevăr; să știm că este un neadevăr, și să fie urmat de dorința și intenția de a-l înșela pe cel căruia îl adresăm pentru a-l induce în eroare. (Hopkins 1841: 134).

A noua poruncă, „Să nu mărturisești strâmb/fals“, accentuează sanctitatea adevărului. Verbalizarea poruncii arată că interdicția principală vizează depoziția cu martori într-un proces legal. În cultura ebraică, cel ce depunea mărturie mincinoasă avea parte de aceeași pedeapsă precum cel judecat, dacă mărturia sa era acceptată. Principiul implicat este că încălcarea poruncii subminează o caracteristică de bază a legământului, și anume credințioșia lui Dumnezeu față de om, a omului față de Dumnezeu și a omului față de semenii (Craigie 2008: 185). A disprețui adevărul înseamnă a-L disprețui pe Dumnezeu, a cărui esență este adevărul (Osea 4:2; Exod 23:1-2, 7; Deuteronom 17:6; Psalmul 27:12), iar respectarea acestei dispoziții divine

ajută la consolidarea siguranței într-o societate în care nevoia de a exprima și a susține adevărul este din ce în ce mai pregnantă. Biblia spune că „tatăl minciunii este diavolul“ (Ioan 8:44), iar cei ce mint din varii motive (ca să se salveze dintr-o situație neplăcută, să-și atingă anumite scopuri, să acopere o anumită situație, de frică etc.), atentează la chipul lui Dumnezeu, care este dreptate și adevăr.

Societatea postmodernă își pierde acuitatea spirituală, devenind tot mai inconștientă de gravitatea minciunii. Gravitatea minciunii constă, pe de o parte, în faptul că actul în sine este reprobabil înaintea lui Dumnezeu și consecințele sunt grave, iar pe de altă parte în atitudinea generală, în răspunsul că toată lumea minte, deci nu este chiar atât de rău. Alții pretind chiar că pentru a supraviețui trebuie să știi să minți, de unde nevoia de modele spirituale, etice, bazate pe adevăr (Schrock 2009: 11). Dumnezeu cheamă astăzi oamenii la slujire integră, sfântă și devotată, să aibă curajul să înfrunte cu dragoste și în adevăr: minciuna, nedreptatea, corupția, păcatul în toate formele sale, astfel încât, în această lume întunecată de păcat să se ivească lumina speranței și a sfințeniei, care să ghideze către Împărăția lui Dumnezeu: „Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut“ (Coloseni 3:8-10).

Termeni-cheie în slujirea creștină

În Vechiul Testament, slujitorii lui Dumnezeu erau aceia care aveau o chemare specială, supranaturală, fapt pentru care trebuia să-și lase meseria, profesia pe care o avuseseră până atunci și să se angreneze în lucrarea lui Dumnezeu (1 Împărați 22; Ieremia 23:22, Amos 3:7). Această chemare divină presupunea, pe de o parte, o invitație în a intra în profunzimea prezenței lui Dumnezeu, iar pe de altă parte o însărcinare divină. Ei aveau datoria de a transmite cuvintele lui Dumnezeu, de a mijloci pentru popor înaintea lui Dumnezeu și de a săvârși faptele lui Dumnezeu, dovedind un caracter ales, integru, sfânt. Noul Testament aduce cu sine o nouă epocă și o nouă formă de organizare și înțelegere a lucrării de slujire. Revărsarea Duhului din ziua Cincizecimii lărgeste perspectiva asupra slujirii și aduce în prim-plan o nouă paradigmă de slujire în Biserica lui Dumnezeu. De la Rusalii încoace, tot poporul lui Dumnezeu poate fi alcătuit din slujitori adevărați ai Domnului, unși cu Duhul lui Dumnezeu, care cheamă și sunt chemați, care văd și care pot intra în prezența lui Dumnezeu prin intermediul Sfintei Scripturi, al rugăciunii, închinării și revelațiilor pe care Dumnezeu vrea să le manifeste în relație cu slujitorul credincios valorilor biblice. Toți slujitorii Săi pot transmite cuvintele divine, pot vorbi cu autoritate și cu eficiență, pot mijloci și pot fi

inpirați de Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu în proclamarea adevărului Evangheliei, în eliberarea și vindecarea celor apăsați de păcate sau de diferite boli (Dye 2012: 28).

Astfel, în dispensația harului toți credincioșii sunt chemați să-l slujească pe Dumnezeu, să evanghelizeze (însă nu toți au slujba specială de evanghelist), să facă bine semenilor (dar nu toți au daruri speciale de vindecători), să-i învețe pe alții principiile biblice (cu toate că nu toți au slujba de învățător în biserici) și să fie implicați în slujirea creștină după modelul lui Cristos. În Noul Testament există trei grupuri principale de cuvinte grecești cu privire la slujire, care sunt traduse în același fel, dar care comportă niveluri de înțelegere diferite. Pentru a avea o perspectivă cât mai clară asupra conceptului de slujire creștină trebuie să avem în vedere această paletă largă de semnificații.

Diakonos este un termen grecesc care denumește servitorul obișnuit al unei familii, servitor care mătura, spăla și asigură mentenanța gospodăriei. Termenul este tradus prin cuvântul „slujitor“ în Romani 13:4; 15:8; 1 Corinteni 3:5; 2 Corinteni 3:6; 6:4; 11:15; Galateni 2:17; Efeseni 6:21; Coloseni 1:7; 4:7; 1 Tesaloniceni 3:2; 1 Timotei 4:6, și are nu doar conotație administrativă, ci și spirituală (Matei 20:28; 25:44; 27:55; Fapte 19:22; Romani 15:25; 2 Corinteni 3:3; 2 Timotei 1:18; Evrei 6:10; 1 Petru 1; 12; 4:10, 11). Termenul *diakonos/diakonia* mai este întrebuintat și pentru a-i descrie pe apostoli (Fapte 1:17; 12:25; 21:19; Romani 11:13); pe credincioși (Fapte 6:1; 11:29; Romani 12:7; 15:31; Efeseni 4:12; 2 Timotei 4:11; 1 Corinteni 16:15; 2 Corinteni 8:4; 9:1, 12); pe Duhul Sfânt (2 Corinteni 3:8, 9); pe îngeri (Evrei 1:14); pe predicatori și învățători (Fapte 20:24; 2 Corinteni 4:1; 6:3; 11:8; 1 Timotei 1:12; 2 Timotei 4:5; Coloseni 4:17). Grupul de cuvinte are ca rădăcină termenul *diakonos* și sugerează faptul că slujitorul lui Dumnezeu trebuie să fie smerit, nu un dictator sau un stăpân care poruncește, ci, dimpotrivă, un servitor care lucrează în dependență totală de stăpân și în ascultare pleneră de poruncile Stăpânului (Dye 2012: 10).

Leitourgos este folosit ocazional în Noul Testament cu privire la câte un slujitor, dar sensul termenului este total diferit de al cuvântului *diakonos*. *Leitourgos* desemnează activitatea unui slujitor public important, care îndeplinea o slujbă publică pe propria răspundere. Termenul este folosit pentru a-i descrie: pe Cristos (Evrei 8:2); pe Pavel (Romani 15:16); pe Epafrodit (Filipeni 2:25); pe profeții și învățătorii din Antiohia (Fapte 13:2); datoria bisericilor dintre neamuri față de credincioșii iudei săraci (Romani 15:27); responsabilitățile practice pe care le aveau credincioșii unii față de alții (2 Corinteni 9:12; Filipeni 2:17-20) etc. Cuvântul *leitourgos* folosit destul de rar în Sfânta Scriptură cu sensul de slujire sugerează ideea că, în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, nu slujim pentru propriul nostru beneficiu, ci

din dragoste de Dumnezeu și de semenii; mai mult decât atât, acest termen atestă realitatea că slujirea creștină este importantă, că poate fi publică, că presupune responsabilitate și că are caracter reprezentativ (Dye 2012: 11).

Huperetes este cuvântul grecesc care în multe versiuni ale Scripturii este tradus prin „slujitor“. Sensul lui literal este de „subaltern“, care acționează potrivit poruncii primite de la un superior. Termenul poate fi regăsit cu următoarele ocazii: când descrie îngrijitorul unei sinagogi (Luca 4:20); pe Marcu (Fapte 13:15); pe împăratul David (Fapte 13:36); pe Pavel (Fapte 20:34; 26:16; 1 Corinteni 4:1). Grecescul *huperetes* relevă faptul că slujitorii nu sunt stăpânii propriilor activități, ci sunt bărbați și femei care lucrează sub autoritatea altcuiva. Altfel spus, slujitorii angrenați în slujirea creștină trebuie să se înțeleagă pe ei înșiși ca subalterni ai lui Cristos, adică oameni conduși de Duhul lui Dumnezeu și care se supun vocii divine revelate în Sfânta Scriptură (Dye 2012: 12). Când punem laolaltă aceste trei grupuri de cuvinte, descoperim că în lumina Scripturii lucrarea creștină presupune un drum al slujirii sacrificiale după model cristic. Termenul *diakonos* desemnează legătura dintre slujitori și munca lor de slujire în smerenie; termenul *leitourgos* accentuează natura reprezentativă și responsabilă a slujirii creștine, iar cuvântul grecesc *huperetes* evidențiază raportul de slujire și supunere care-i leagă pe slujitori de superiorul lor, Mântuitorul Cristos (Dye 2012: 12).

În Noul Testament găsim alți doi termeni exemplificativi desemnând activitatea de slujire sau lucrătorul creștin, anume *doulos* și *latris*. Termenul grecesc *doulos* tradus literal înseamnă rob sau sclav. Diferența esențială dintre *doulos* și *diakonos* este că *doulos* vizează relația de dependență față de stăpân (proprietarul robului), iar termenul *diakonos* are în vedere o activitate specifică. *Doulos* este folosit în Noul Testament pentru a arăta că slujitorul creștin este stăpânit și condus de Dumnezeu (Romani 1:1; Galateni 1:10; Efeseni 6:6; Filipeni 1:1; Tit 1:1; Iacov 1:1; 1 Petru 2:16; 2 Petru 1:1; Iuda 1:1), iar noi, slujitorii, fiind proprietatea lui Dumnezeu, trebuie să-i slujim Lui (Matei 6:24; Romani 7:6; Filipeni 2:22; Fapte 20:19; Romani 12:11; 14:18; Efeseni 6:7; Coloseni 3:24) și să ne slujim unii pe alții, precum în Galateni 5:13 (Dye 2012: 13).

Termenul grecesc *latris* are sensul de „servitor“ sau „angajat“, iar în Noul Testament este întrebuințat pentru a descrie slujirea spirituală a preoților și leviților, care erau plătiți pentru a-L sluji pe Dumnezeu în Templu. Câteva texte biblice concrete ar fi: Luca 1:74; Fapte 7:7; 24:14; 27:23; Romani 9:4; 12:1; Evrei 9:1, 14. În Noul Testament vedem lămurit că toți credincioșii, în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, sunt chemați să se închine lui Dumnezeu asemenea preoților și leviților, prin rugăciune, prin laude, prin mulțumiri, prin mijlociri și jertfe duhovnicești, dar fără să aștepte în schimb o remunerație (aici nu înțelegem că slujitorul creștin nu are dreptul să fie angajat de o biserică locală): „Dacă am semănat printre voi bunurile

duhovnicești, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Cristos. Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului au parte de la altar? Tot astfel, Cristos a rânduit ca aceia care propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie“ (1 Corinteni 9:11-14).

Când vorbim despre integritatea slujitorului creștin trebuie să avem în vedere ca reper al vieții de credință modelul lui Cristos de slujire: o slujire imparțială, sfântă, dreaptă, plină de dragoste și compasiune pentru cei nevoiași. Mântuitorul Cristos nu a venit în lume ca să fie slujit, ci, dimpotrivă, să slujească semenilor și Tatălui ceresc: „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“ (Matei 20:28), și aici se folosește termenul grecesc *diakoneo*, care atestă slujirea cristică bazată pe smerenie și sacrificiu de sine.

Slujirea creștină înseamnă a face tot ce a făcut Cristos, implicând întreaga paletă de slujire față de ceilalți. Mai mult, slujirea creștină trebuie să se desfășoare unde ne trăim viața, nu doar în lăcașurile de cult și la întâlnirile publice, și astfel vom implica în lucrarea de slujire întreaga biserică ca trup al lui Cristos. Marea însărcinare dată de Cristos Bisericii în Matei 28:18-20 este de a face ucenici din toate neamurile, așadar trebuie să fim „sarea pământului“ și „lumina lumii“ în orice segment al vieții. Asta înseamnă că nu vom sluji neapărat dintr-o funcție eclezială oficială, ci vom avea în vedere slujirea lui Cristos și a oamenilor din lume oriunde ne trimite El. Slujitorii integri ai lui Dumnezeu sunt mădulare în trupul Său și evanghelizează, dau învățătură, fac ucenici prin puterea Duhului, servind astfel lui Cristos ca studenți, oameni de afaceri, politicieni, avocați, profesori, medici, muncitori, pastori sau orice altă ocupație ar avea (vezi Matei 5: 13-16).

Concluzii

Conceptul de integritate în slujirea creștină se referă la armonia dintre gândurile, sentimentele și acțiunile personale, la acordul dintre propriile convingeri și trăierea vieții de zi cu zi, care trebuie să se conformeze voii lui Dumnezeu, „cea bună, plăcută și desăvârșită“. Integritatea morală condamnă inconsecvența, ipocrizia, falsitatea. Integritatea morală exprimă valori și convingeri, fără discrepanțe între vorbire și trăire, și implică, din perspectivă biblică, virtuți esențiale ca dreptatea, adevărul, sfințenia. Pentru a ne evalua obiectiv integritatea morală și spirituală este esențial să analizăm ce facem când nu suntem văzuți și să vedem cum îi tratăm pe cei ce nu ne cunosc sau nu au autoritate asupra noastră.

La o simplă analiză a societății și, mai ales, a creștinismului contemporan, prăpastia dintre vorbe și fapte este responsabilă pentru deserviciile aduse

Bisericii lui Dumnezeu. Una dintre cele mai mari probleme, devenită factor de frânare în lucrarea creștină, este tocmai compromiterea mărturiei creștine, iar Adrian Plass ataca direct această carență observată printre slujitorii creștini: „Nu încetez să fiu uimit de prăpastia dintre fața publică a ceea ce este cunoscut drept creștinism și viața celor ce se numesc creștini“ (vezi în Hooper 2016: 11). Acest declin moral și spiritual relevă fără echivoc nevoia de integritate în viața credinciosului. În absența integrității, slujirea de la amvon și cea din familie sau de la locul de muncă are de suferit. Este foarte ușor să ne compartimentăm viețile, să trăim într-un fel în biserică și în alt fel în societate, separând tot mai mult partea spirituală de restul activităților noastre. Duplicitatea și fragmentarea distrug impactul nostru în societate și dezintegrează, aducând remușcări, condamnare, deconectare de Dumnezeu și de semenii, lipsă de pace, dragoste și fericire. Soluția lui Dumnezeu pentru o viață deplină este integritatea.

Bibliografie

- Barnart R (1988) *Chambers Dictionary of Etymology*. Edinburgh: Chambers Harrap.
- Craigie PC (2008) *Deuteronomul*. Cluj-Napoca: Logos.
- Dye C (2012) *Slujirea prin Duhul*. Medgidia: Succeed Publishing.
- Fee G (2010) *Pavel, Duhul și poporul lui Dumnezeu*. Oradea: Casa Cărții.
- Greer R (2012) *Dacă știi cine ești, știi ce ai de făcut. Cum să trăiești cu integritate*. Oradea: Societatea Biblică din România.
- Henry CF (2004) *Etica creștină personală*. Oradea: Cartea Creștină.
- Hooper G (2016) *Punți spre integritate. Cum să acoperim prăpăstiile dintre credință și viață*. Timișoara: Noua Speranță.
- Hopkins E (1841) *Exposition of the Ten Commandments*. Edinburgh: A&C Black.
- Jugaru E (2015) *Afaceri, muncă și credință. O perspectivă creștină privind teologia și etica muncii*. Oradea: Casa Cărții.
- Kaiser WC (2018) *Spre Etica Vechiului Testament*. Oradea: Făclia.
- Keyser L (1926) *A Manual of Christian Ethics*. Burlington, IN: The Lutheran Literary Board.
- Kohlberg L (1987) *Child Psychology and Childhood Education: A Cognitive – Developmental View*. New York, NY: Longman.
- Schrock S (2009) *Unde a dispărut integritatea?* Berlin: Christian Aid Ministries.
- Wright CJH (2019) *Etica Vechiului Testament pentru comunitatea creștină*. Oradea: Casa Cărții.